

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 14—20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2022

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
04.00—06.00 μ.μ.,

Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραίμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

ΚΥΡΙΑΚΗ
14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Ματθ. 14: 22-34
• 7.30 πμ— Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ
ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ)

Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας.
Νά φέρετε τά Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο για να μάθουν για τό Χριστό
καί τήν πίστι μας.

ΔΕΥΤΕΡΑ
15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

• 7.30 πμ— Όρθρος και Θ. Λειτουργία

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ
ΥΠΕΠΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ
21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Έυαγγελικά Άναγνώσματα—
Έπιστολή— Α' Κορ. 4: 9-16
Έυαγγέλιο— Ματθ. 17: 14-23

Η Κοίμηση της Θεοτόκου – Μετάβαση προς την Ζωή

Του Καθηγουμένου Της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, Αρχιμ. Εφραίμ

Κάθε φορά που εορτάζουμε την Κοίμηση της Θεοτόκου είναι σαν να έχουμε Πάσχα· το Πάσχα του καλοκαιριού. Πάσχα μάς ετοιμάζει η Κυρία Θεοτόκος. Διάβαση ένδοξη «εκ του θανάτου εις την ζωήν». Δεύτερο Πάσχα, άγιο, άμωμο, ζωοποιό για το ανθρώπινο γένος, γιατί πράγματι σήμερα «νενίκηνται της φύσεως οι όροι».

«Πώς η πηγή της ζωής πηγαίνει προς την ζωή περνώντας από τον θάνατο!», αναφωνεί ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός. Ο θάνατος της «ζωαρχικής Μητρός» του Κυρίου υπερβαίνει την έννοια του θανάτου, ώστε δεν ονομάζεται καν θάνατος, αλλά «κοίμησις» και «θεία μετάστασις» και εκδημία ή ενδημία προς τον Κύριο. Και αν ακόμη λεχθεί θάνατος, όμως είναι θάνατος ζωηφόρος, αφού μεταβιβάζει σε ουράνια και αθάνατη ζωή.

Η μετάστασις της Θεοτόκου ως ένα γεγονός αναμφισβήτητο, που διασώθηκε από την ιερά Παράδοση, έχει ενσωματωθεί στην διδασκαλία της Ορθοδόξου Εκκλησίας και δεν έχει σχέση

με τις ευσεβιστικές δοξασίες των Δυτικών περί ασπόρου συλλήψεως και άνευ θανάτου ζωής της Θεοτόκου.

Η Παρθένος ήταν εκείνο το ιδιαίτερο δημιούργημα του Θεού που υπερέβη όλους τους ανθρώπους και αγγέλους. Αυτή μόνη από τους ανθρώπους έζησε βίο πανάμωμο, και το ακατάληπτο για όλα τα λογικά όντα, κατέστη Μητέρα του Θεού. Επειδή δεν είχε ποτέ αμαρτήσει, δεν υποχώρησε σε κάποιο φιλήδονο λογισμό δικαίως και δεν έζησε επί της γής με οδύνες της σαρκός, με ασθένειες. Αν και είχε σώμα ζωαρχικό εν τούτοις ως άνθρωπος υπέρχεται στην ασθένεια του θανάτου και πεθαίνει. Χωρίς όμως να χωρισθεί η ψυχή και το σώμα Της από τον Θεό· λύνεται προσωρινά ο σύνδεσμος που τα ενώνει μεταξύ τους, όπως είχε γίνει και με τον Χριστό. Μετά τον θάνατο η ψυχή Της ενώνεται αμέσως με τον Χριστό. Διότι ο Κύριος κατά την ώρα της Κοιμήσεως της Μητέρας Του συνοδευόμενος από τα υπερκόσμια τάγματα των αγγέλων και αγίων παίρνει την ιερά ψυχή Της όχι απλώς στον ουρανό, αλλά «έως αυτού του βασιλικού θρόνου Του, εις τα επουράνια Άγια των Αγίων», όπως αναφέρει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός. Ενώ το ζωαρχικό και θεοδόχο σώμα της Παναγίας μετά από τρεις ημέρες μετατίθεται στους υπερουρανίους χώρους, άφθαρτο, προς τον Μονογενή και αγαπημένο Υιό Της. Δηλαδή μπορούμε να μιλήσουμε και για εν σώματι ανάστασις της Θεοτόκου. Ανάστασις όμως που δεν ενεργήθηκε από την ίδια, αλλά από τον Υιό και Θεό Της.

Μάρτυρας αυτής της αναστάσεως-μεταστάσεως της Θεοτόκου είναι ο απόστολος Θωμάς, ο οποίος δεν παρευρισκόταν στην οσία ταφή Της, αλλά ερχόμενος καθυστερημένος ως συνήθως, μετά από τρεις ημέρες, και μετά από παράκληση του ανοίγουν οι υπόλοιποι απόστολοι τον τάφο και δεν βρίσκουν το θεοδόξαστο εκείνο σώμα. Βλέπουν όμως την Θεοτόκο να ανεβαίνει στους ουρανούς και να παραδίδει στον απόστολο Θωμά την Τιμία και Αγία Της Ζώνη ως

...../

τεκμήριο της μεταστάσεώς Της, κάτι αντίστοιχο που είχε γίνει και με την ψηλάφηση του Κυρίου από τον ίδιο απόστολο. Το σώμα της Παναγίας –όπως και το σώμα του Υιού Της– δεν υπέστη διαφθορά στον τάφο, δηλαδή δεν αλλοιώθηκε, δεν διαλύθηκε από τα υλικά στοιχεία που το συνέθεταν. Εξάλλου μετά την ανάσταση του Χριστού τα σώματα πολλών αγίων Του δεν διαφθείρονται και γίνονται μερικώς άφθαρτα λείψανα· πόσο μάλλον ήταν λογικό να μην φθαρεί και το «θεοδόχον σκήνωμα» της Μητέρας του Θεού.

Ο άγιος Ανδρέας Κρήτης λέγει ότι το αδιάφθορο της παρθενίας της Θεοτόκου κατά την γέννηση του Χριστού έχει ως φυσικό επακόλουθο και την μη διαφθορά του σώματός Της κατά την ώρα του θανάτου. «Ο τόκος διέφυγε την φθορά και ο τάφος δεν δέχτηκε την διαφθορά».

Η Παναγία Θεοτόκος μετά την κοίμησή Της καθίσταται η Μητέρα της νέας κτίσεως, της Εκκλησίας του Χριστού. Επειδή Αυτή είχε την κεντρική θέση στην οικονομία της σωτηρίας, αφού από Αυτήν σαρκώθηκε ο Κύριος που είναι η κεφαλή της Εκκλησίας, έχει τώρα στην επουράνιο Εκκλησία όλο το πλήρωμα της Χάριτος και δόξας και παρρησίας. Έγινε η ευεργέτιδα πάσης της φύσεως και κτίσεως, γι' αυτό προσκυνείται από όλη την κτίση ως Κυρία και Δέσποινα και Βασίλισσα και Θεομήτορα.

Διά της Θεοτόκου και εξαιτίας Αυτής η ιστορία όλου του κόσμου εισήλθε σε νέα τροχιά, ασύγκριτα μεγαλειωδέστερη και ανώτερη απ' ό,τι υπήρχε πριν από Αυτήν. Δεν μπορούσε και ούτε μπορεί κάποιο δημιούργημα να γίνει τελειότερο από Αυτήν, ούτε η ίδια μπορούσε να γίνει τελειότερη απ' ό,τι είναι. Αλλά και σύμφωνα με τους Πατέρες τρία πράγματα δεν μπορούσε να κάνει τελειότερα ο παντοδύναμος Θεός. Την σάρκωση του Θεού Λόγου, την Παρθένο Θεοτόκο και την μακαριότητα που θα απολαμβάνουν οι σεσωσμένοι.

Η Παναγία μετά την ανάσταση του Χριστού ήταν το στήριγμα των αποστόλων και της νεοϊδρυθείσας Εκκλησίας του Χριστού. Αυτή δίδασκε τους νέους χριστιανούς, τους καθοδηγούσε, τους παρηγορούσε στις θλίψεις τους. Στον κατά πλάτος βίο Της διαβάζουμε ότι ο αρχάγγελος Γαβριήλ τρεις ημέρες πριν από την κοίμησή Της, την επισκέπτεται όπως και στον Ευαγγελισμό, και της αναγγέλει την ένδοξη μετάστασή Της από τον θάνατο στην ζωή. Κατόπιν το Άγιο Πνεύμα με τρόπο θαυματουργικό συγκέντρωσε όλους τους αποστόλους στην Γεθσημανή, στον οίκο της Θεοτόκου, για να παραστούν στην οσία ταφή Της και να πάρουν την ευλογία Της. Αφού εγκωμιάσαν την υπερύμνητο Μητέρα του Θεού την παρακαλούσαν να τους πεί κάποια τελευταία διδαχή Της ως παρακαταθήκη. Τότε η Θεοτόκος τους λέγει μία παραβολή, στην οποία ο κόσμος τούτος παρομοιάζεται με μία εμποροπανήγυρη και όποιος κάνει την καλή εμπορία, όποιος δηλαδή κάνει την καλύτερη αγορά αυτός είναι και ο πιο κερδισμένος. Και στην συνέχεια τους εξηγεί ότι έτσι είναι και στα πνευματικά. Όποιος τηρήσει με μεγαλύτερο ζήλο και ακρίβεια τις εντολές του Χριστού, αυτός θα πετύχει το μεγαλύτερο κέρδος, θα δοξασθεί περισσότερο στην βασιλεία των ουρανών. Και τους προτρέπει να επιμένουν στον «καλόν αγώνα».

«Απόστολοι εκ περάτων συναθροισθέντες ενθάδε Γεθσημανή τω χωρίω...». Λεπτομέρειες από την φορητή εικόνα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Πράγματι πόσο ευαρεστείται η Παναγία μας όταν βλέπει ότι αγωνιζόμαστε για την σωτηρία μας! Πόσο αναπαύεται! Και η ίδια όμως πόσο αγωνίστηκε επί της γής με αφανή τρόπο –ενώ ως αναμάρτητη δεν όφειλε να το κάνει– το έκανε όμως για να μας αφήσει παράδειγμα τελείας ασκήσεως. Στην Γεθσημανή εκεί που έμενε, μετά την κοίμησή Της, βρήκαν στις πλάκες όπου έκανε μετάνοιες να έχουν σχηματισθεί βαθουλώματα, λακκούβες από την πολλή χρήση και τριβή.

Ας μιμηθούμε και εμείς την άμεση υπακοή Της, την προσφιλή Της ταπείνωση, την μυστική εσωτερική Της πνευματική εργασία, την πυριφλεγή προσευχή Της, την συνεχή νήψη που ασκούσε, τον θείο έρωτά Της, τον πνευματικό πόνο που ως ρομφαία ένωσε κάτω από τον Σταυρό του Υιού Της.

Σε όσους αγωνίζονται Αυτή γίνεται «υπέρμαχος σύμμαχος», ασχέτως αν πριν ζούσαν ασώτως. Ας θυμηθούμε ότι και για την οσία Μαρία την Αιγυπτία η Θεοτόκος έγινε η «Εγγυήτρια» για την μετάνοιά της. Και αφού η οσία Μαρία αναχώρησε στην έρημο, όπου εκεί αγωνιζόταν με απaráκλητο τρόπο, η ίδια η Παναγία την παρηγορούσε με τις θείες εμφανίσεις Της.

Η Θεοτόκος ως κουροτρόφος των μοναχών είναι και η χορηγός των θείων χαρίτων για τους μοναχούς και ιδιαίτερα για τους Αγιορείτες. Αυτή έδωσε το χάρισμα της νοεράς προσευχής στον άγιο Μάξιμο τον Καυσοκαλύβη, τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, τον άγιο Σιλουανό τον Αθωνίτη, αλλά και στον μακάριο Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή, ο οποίος συνδέεται άμεσα με την συνοδιά μας. Και κατά ένα λόγο περισσότερο η σημερινή ημέρα έχει ιδιαίτερη σημασία για εμάς τα πνευματικά εγγόνια του Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού, αφού σαν σήμερα ,μετά την θεία Λειτουργία, κοιμήθηκε με οσιακό θάνατο το 1959. Αυτός που τόσο αγάπησε την Παναγία μας –τήν γλυκιά του Μανούλα καθώς την αποκαλούσε– ενώ πάμπολλες αντιλήψεις, θείες εμφανίσεις και χαρίσματα έλαβε από Αυτήν. Και πράγματι ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό για τους οσίους Αθωνίτες Πατέρες ήταν η Θεοτοκοφιλία τους. Και στο άκουσμα του ονόματός Της δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν τα δάκρυά τους, τα προερχόμενα από τον πάναγνο μητροπαρθενικό έρωτα. Μόνο που ακούγεται το όνομά Της η φιλόθεος ψυχή κινείται σε θαυμασμό, σε ευχαριστία και ευγνωμοσύνη. Έτσι και η μνήμη και μόνο της Θεοτόκου, δηλαδή η διανοητική ενασχόληση με το πρόσωπο της Παναγίας, αγιάζει αυτόν που την χρησιμοποιεί. Έλεγε ο μακαριστός π. Αθανάσιος ο Ιβηρίτης ότι η αγάπη προς την Θεοτόκο σώζει τον άνθρωπο και ας μην έχει έργα.

Ο σύγχρονος άνθρωπος θα πρέπει να αξιοποιήσει την μεσιτεία της Θεοτόκου, η οποία είναι σωστική. Σε κάθε θλίψη και πρόβλημά του να μην ξεχνά ότι υπάρχει «η των θλιβομένων βοηθός, η προστάτις, η αντιλήπτωρ, η παραμυθία των ολιγοψυχούντων» στην οποία μπορεί να προστρέχει και να βρίσκει παρηγορία, άμεση λύση και απάντηση. Ευχόμεθα η Κυρία Θεοτόκος, η οποία «μετέστη προς την Ζωήν», να δίδει πάντοτε την ευλογία Της σε όλους μας ώστε να περάσουμε την παρούσα ζωή όσο το δυνατόν αβλαβή και ακίνδυνο από τις πλάνες και μεθοδείες του πονηρού και να μάς αξιώσει της επουρανίου βασιλείας του Υιού Της. Αμήν.